

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudkyně Jitky Zavřelové a soudce Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **N. V. C.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2024, čj. OAM-1180/ZA-ZA15-HA13-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 18. 2. 2025, čj. 78 Az 12/2024-26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto usnesení žalovaný shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud konstatoval, že v daném případě se jedná o tzv. opakovanou žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Takovou žádost lze věcně projednat toliko v případě, uvedl-li žadatel (nebo se jinak objevily) nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele předmětem zkoumání dříve a které svědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona. To však žalobce neučinil.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Předně poukázal na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Krajský soud se nevypořádal s veškerou žalobní argumentací. V dalším okruhu námitek nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že žalovaný nepochybil, pokud řízení zastavil pro nepřípustnost. Zdůraznil nutnost věcného posouzení jeho žádosti, a to zejména z důvodu absence zázemí v zemi původu a ekonomických důsledků spojených s nuceným opuštěním České republiky. Nesouhlasil ani s posouzením žalobní námitky poukazující na porušení § 11a odst. 4 zákona o azylu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby soud podané kasační stížnosti přiznal odkladný účinek a také aby stěžovateli přiznal náhradu nákladů řízení.

[4] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, příp. zamítl jako nedůvodnou. Neshledal důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39).

[6] Kasační stížnost není přijatelná.

[7] Nejvyšší správní soud se předně zabýval okruhem námitek dovozujících nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, přičemž neshledal, že by napadený rozsudek takovou vadou trpěl. Stran nároků kladených na vypořádání jednotlivých žalobních námitek soud odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, podle níž „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (viz nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43). Povinností soudu tedy není reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (viz např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, sp. zn. I. ÚS 729/2000, sp. zn. I. ÚS 116/05, sp. zn. IV. ÚS 787/06, sp. zn. III. ÚS 961/09, sp. zn. IV. ÚS 919/14). Uvedeným požadavkům krajský soud dostál. Krajskému soudu nelze vytýkat ani to, že převzal závěry žalovaného. Shledá-li správní soud závěry správního orgánu přiléhavými, je oprávněn je převzít (viz např. rozsudky Nejvyššího

pokračování

správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, či ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47).

[8] I k otázce přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu a podmínkám jejího věcného projednání existuje ustálená judikatura. Z ní plyne, že pro přípustnost opakovaných žádostí je třeba, aby v konkrétním případě existovaly „*nové skutečnosti nebo zjištění*“, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Smyslem je na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na druhé straně zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65 či ze dne 27. 3. 2020, čj. 5 Azs 325/2019-16). Institut opakované žádosti neslouží k doplňování předchozí žádosti ani ke zhojení nevyužití opravných prostředků proti meritornímu přezkoumání. Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „*kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65). Správní soud zkoumá toliko to, zda je závěr správního orgánu o nepřípustnosti opakované žádosti správný a zda je náležitě odůvodněno, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany (k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011-96).

[9] Novými skutečnostmi v dané věci byla tvrzení, že stěžovatel nemá v zemi původu sociální vazby a ekonomické zázemí, resp. že si vzal (spolu se svou manželkou) půjčku. Úvahy žalovaného i krajského soudu, že tyto skutečnosti nejsou relevantní ve smyslu § 12 až 14b zákona o azylu, jsou plně v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2025, čj. 7 Azs 332/2024-15, ze dne 21. 1. 2025, čj. 1 Azs 286/2024-28, a dále v nich označenou judikaturu). Lze ve shodě s krajským soudem dodat, že stěžovatel si v době uzavírání smlouvy o půjčce musel být vědom toho, že v důsledku páčání závažné trestné činnosti je jeho pobytová situace na území České republiky přinejmenším značně nejistá. Převzetí finančního závazku vůči bance v České republice za účelem podnikání předtím, než svou pobytovou situaci vyřeší, lze označit za značně lehkotážné rozhodnutí, jehož důsledky rozhodně nemohou přinést stěžovateli příznivé rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Stran stěžovatelem akcentované absence zázemí v zemi původu pak lze odkázat na obsah spisového materiálu (např. protokol o pohovoru se stěžovatelem), z něhož vyplývá, že ve Vietnamu žijí mj. stěžovateli rodiče a jeho dva synové. Za této situace lze v nuceném návratu stěžovatele do Vietnamu jen těžko spatřovat porušení mezinárodních závazků, resp. nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele a nejlepšího zájmu stěžovatelových dětí. I námitku poukazující na porušení § 11a odst. 4 zákona o azylu vypořádal krajský soud v souladu s konstantní judikaturou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2019, čj. 2 Azs 101/2019-74, či usnesení ze dne 26. 4. 2023,

čj. 4 Azs 54/2023-37, ze dne 12. 11. 2022, čj. 6 Azs 192/2022-42, či ze dne 24. 4. 2025, čj. 9 Azs 47/2025-21).

[10] Kasační argumentace tak podle Nejvyššího správního soudu nezakládá přijatelnost kasační stížnosti. Kasační stížnost nevyvolává otázky, které by dosud nebyly v judikatuře řešeny nebo byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon. V daném případě nedošlo ani k zásadnímu pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud naopak posoudil případ v souladu s ustálenou judikaturou, od níž Nejvyšší správní soud neshledal důvod se odchýlit.

III. Závěr a náklady řízení

[11] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[12] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože ve věci bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 8. 2003, čj. 2 Azs 3/2003-44, či usnesení ze dne 20. 6. 2012, čj. 6 Ads 73/2012-17).

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28). Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. května 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu